

foretoges fra den 15de November til midt i Januar. — Endelig er det i § 28 i det sidste Stykke bestemt, at samtlige Communen vedkommende Regnskaber eller dog et tilstrækkeligt Udbrag af samme blive, efterat de ere paakjendte, at offentliggjøre ved Trykken. Ja, det kan vare en Stund, inden de blive paakjendte, der maa som oftest skrives frem og tilbage flere Gange, inden det kan skee, og naar saaledes Offentliggjørelsen trækker ud til langt hen paa Sommeren, da man allerede har betalt Skat for et Par Quartaler af det nye Aar, saa huffer man ikke saa meget paa, hvorledes det gik til i det gamle, saa har Sagen ikke længere Nødhedens Interesse, og da lægges der ikke saa meget Mærke til den. Det forekommer mig hensigtsmæssig at lade Sagen blive saa offentlig som muligt, medens den endnu har hele Nødhedens Interesse og derfor at lade Regnskabet trykke og offentliggjøre, saasnart det er afslagt. Det er Regnskabets Afslæggelse, som de communale Bestyrelser staae til Regnskab for; saasnart Regnskabet er afslagt, har Communalbestyrelsen frembragt et Bærf, som man kan sige fortjener ikke blot at fremlægges paa en Raadstue, for at de, der ønske at gjøre sig bekendte med det, kunne gaae op og see det igjennem, men fortjener at stilles frem til offentlig Bestuelse i Bladene, i Trykken. —

Lehmann: Jeg skalde ikke have taget Ordet i denne Sag, i det Mindste ikke under dens første Behandling, dersom det ikke paa en Maade var gjort mig til en Nødvendighed ved den Forbindelse, hvori Spørgsmaal, der allerede i forrige Session og nu atter idag meget stærkt have beskæftiget Thinget — og med Hensyn til hvilke den sidste ærede Taler ikke maa tage mig ilde op, naar jeg maa udtale, at ogsaa hans Foredrag har givet mig et slaaende Exempel paa de i Henseende til disse Spørgsmaal herskende, uklare Forestillinger — ere blevne satte med et tidligere Forslag af mig. Jeg skal begynde med at tillabe mig at udtale, hvad jeg, hvis jeg ikke huffer galt, allerede udtalte i forrige Saison under de saa Forhandlinger, som da gik forud for nærværende Lovforslags foreløbige Henlæggelse, at det efter mine Begreber om communal Frihed og efter

mine Forestillinger om, hvad der har været tilfaldet ved den meget omtalte § 91 i Grundloven, i denne forudsættes, at en Commune selv skal vælge den Mand, som skal staae i Spidsen for dens Anliggender. Om han skal staae i Spidsen for den som eneste, enkelt Medlem, eller om han skal have andre Folk til Medhjælp — hvad enten man nu vil kalde dem Raadmænd eller vil give dem en anden Benævnelse — om han derhos skal hedde Borgmester eller Byfoged eller Formand, er forsaavidt ligegyldigt; men derimod er Intet i Verden klarere, end at den, der staaer i Spidsen for hele Communens Anliggender — hvad enten han nu vælges af Kongen, eller han bestilles af Justitsministeren, eller han vælges af Byraadet selv eller af Borgerne i Byen ved directe Valg —, maa staae i Spidsen for hele Communen og altsaa selvfølgerigt ogsaa maa være Formand for Byraadet. Dette forekommer mig at være Noget, som i den Grad maa være givet og udenfor enhver Tvivl, at man fra de allerforskjelligste Sider — og jeg har allerede tilføjet mig at paapege en heel Mængde, fra hinanden vidt forskjelligte Systemer — maa komme til det samme Resultat. Den, der tilsidt bliver den egentlige Bestyrer af Byen, maa ogsaa være Formand for Byraadet, og det er i saa Henseende fuldkomment ligegyldigt, om han vælges paa den ene eller paa den anden Maade. Den Mand, som staaer i Spidsen for Forvaltningen, og som maa have Sæde i Byraadet, maa enten som saadan være dets Formand, eller ogsaa maa Byraadets valgte Formand være den, der staaer i Spidsen for Forvaltningen. Jeg kan ikke see rettere, end at det er den høist uheldige Omstændighed, at man hidtil kun har 5—6 Kjøbstæder, hvor den, der staaer i Spidsen for Kjøbstaden, kaldes Borgmester, hvorimod han ellers kaldes Byfoged, medens han i nærværende Lovforslag kaldes Borgmester, som har bidraget til at fremkalde den tilstedeværende Uklarhed. Denne Uklarhed har fremdeles sin Grund deri, at Borgerrepræsentanterne hidtil have havt en særlig Formand, saalænge de stode ligeoverfor Magistraten — enten Borgmester eller Byfoged — som selvstændig Autoritet, saalænge der altsaa i Kjøbstæderne bestod det, som i sidste